

ՆԱԽԱՏՈՆԱԿ ԹԱՐԳՄԱՆՉԱՑ

ՏՈ՛ՒՐ ՄԵՋ, ՏԵ՛Ր...

ԱՄԵՆ. ԵՂԵՇՆ ԳԱՏՐԻԱՐԳԻՆ

Իրկնադէմի պահն է անդո՛րը, խաղաղակա՛ն,
Կը բեկբեկին շողերն արփւոյն լեռանց վըրայ:
Վանճի բակին, գոյգ մը ծառեր, մո՛ր վանական,
Դէմ կը բռնեն ժամերգութեան, իբր արեղայ:

Աստուածակերտ «Եկեղեցին Հայկական» հոն,
Աղօթալոյս կերտններով ջահաւորեալ՝
Կը տաղերգէ ի քաղցրը յուշ վեհակրօն
Վարդապետաց, որ մեզ բերին Արեւազայ:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, մախատօնի այս իրիկուն,
Հոգին անոնց, որ շնորհօք մեզ գարդարեցին:
Յիշատակին անոնց կապուած եւ մշտաբոն
Պահէ ըզմեզ յարգանդ մաքուր Սուրբ Մաշթօցին:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, Արարատեան պայծառ, վըճիտ
Երկնքին տակ, ուր օր մ'իջար Բանդ անմարմին,
Ի մի հարուած սքանչելագործ ոսկի մուրնիդ,
Այս տաճարին երկնատեսիլ տուիր մարմին,

Տեսնել փառացդ անշէջ լոյսը այս իրիկուն,
Յիշատակաւ եւ աղօթիւք լուսանուէր
Հոգիներուն, որ լոյս բերին մեր մտքերուն,
Անմահութեան անոնց տալով թռիչք ու թևեր:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, սիրտը անոնց, որ սրբաբառ
 Թարգմանութեամբ նշանագրաց հաստատեցին
 Ի Հայրենիս, իբրեւ Քեզ տուն եւ սուրբ տաճար,
 Աթոռը մեր Լուսաւորչին Պարթեւածին:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, վաւրն անմահ յիշատակի
 Եւ ի հանգիստ հոգիներու բարի, արդար,
 Որ անեղիդ իմաստը ի գիր կենդանի
 Հայ աշխարհին քաղցեցին տնօրինաբար:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, նախատօնի այս իրիկումն,
 Ի սեղանէ տաճարներուդ սրբագործութեամբ,
 Անձրեւածին որպէս բաժակ հրաշքաւոր
 Առատանա՛լ, բաշխուիլ իբրեւ գինի ու հաց,

Հին Վերնատան նոր Սեղանիդ բազմակամաց:

Պէյրուք

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

